

Böröndi Lajos

Töredékek

(1)

Madárszárnyak emléke, röpülés,
Szabadság méz-íze a szájbán.
Billegtek sárgarigók, csízek füttyültek
a valahai nyárban.

Eltakarták az igazi kék eget
Előlem, most tudom csak.
Lehunyt szemhéj alatt békésen
Ringatózott egy csónak.

Ha a madarak nem, akkor ez visz
Át az éjszakába.
Reménytelen díszlet volt csak, festményként
Mázolva a hazugság falára.

Rég volt, a méz íze még a szájbán,
Madárszárnyak roppanva hulltak
Alá a perzselő nyárban.

De a vágy ugyanaz, az elképzelés.
Mit számít negyven-ötven év,
ha röpülni nem lehet
a leégett éjszakában?

(2)

Csönd van, hallgatom a madarak
hallgatását,
fecskék szárnyának surrogását
2018-ban.
Vizek vesznek körül, üveg vizek,
gyógyító csönd van.

Már nem hallom kerekek csattogását
hajnalban.
A vécének kitett vödör szagát nem
érezem a vagonban.

(3)
Engem bántottak, aki még meg sem
születtem.
Mégis rám szegeződött minden fegyver.

Hallod-e az éjszakában, ahogyan
betöltik a tárat
a gépfegyverbe október 25-én –
megvédeni sosemvolt hazádat?

S véred pirosa ordít a zászlón
Mosonmagyaróváron másnap.

(4)
Madarak verik föl a csöndet,
őket mindig szeretted.
Ők énekelik szét az éjszakát hajnalban,
a halálos csöndet.

Öreg vagy, tudsz már mindent, olyan
vagy, akár az isten.
Elélsz még ezen a csenden.

(5)
Madárszárnyak emléke, röpülés,
Szabadság méz-íze a szájban.
Vonszolnak sárgarigók, csízek füttyülnek
a valahai nyárban

aranyló nyár

aztán kékek meg nagyon vörösek
és sárgák erről szól a nyár
színek és fények a megkopott világban
s a fekete is lassan megtalál

és zöldek mint a nyersselyem
amelyen elcsúszik a fény
és barnák az októberi csöndben
s pirosak a kicsorduló vér

ilyen piros mint a rózsák rőt színe
s ezüst ahogyan lebukik a Nap
a tengerbe és sárga hirtelen
mint a mézé mely velünk marad

és mélykék mint a víz színe
az öblökben amelyek fölött
köröz egy hatalmas madár
az aranyló nyár sugarai között